

— **З**айнятий, зайнятий, зайнятий, — почувся скрипливий голос.

У приємний сон Делайли прокралася якась пустопорожня пісенька, висмикуючи її з блаженного ретриту.

— Що за чортівня? — пробурмотіла Делайла, всідаючись на зібганій фланелевій постелі і мружачись від сонця, що пробивалося крізь шпарини опущених жалюзі.

— Ти сповнюєш мене запалом, — скрипів голос далі.

Делайла жбурнула подушку у стіну, яка відділяла її квартиру від сусідської. Подушка втрапила в постер у рамці, що зображав безтурботну пляжну сцену. Там був краєвид, який вона воліла б мати перед своїми очима в цю хвилину.

Однак зараз Делайла споглядала не океан, а звалище та задню глуху стіну цілодобового

бістро, в якому працювала. І безтурботності вона теж не відчувала.

Її нудотна сусідка Мері наспівувала:

— Я рада, що з тебе почався мій день!

— Та хто ж співає про будильник? — гаркнула Делайла, застогнавши. Мері сама складала ці дурні пісеньки й уранці завжди співала про будильник. Хіба будильники самі собою не халепа?

До речі, щодо часу.

— Що? — вона стрімголов вилетіла з ліжка. Хапаючи маленький цифровий годинник на батареях, Делайла довго вдивлялась у циферблат, на якому світилося 6:25.

— І яка з тебе користь? — вигукнула Делайла, кинувши годинник у світло-синю стьобану ковдру.

Вона патологічно ненавиділа будильники. То був відгомін десятимісячного перебування

в останньому сиротинці п'ять років тому, але життя змушувало користуватися ними, і Делайла ніяк не могла із цим змиритися. Проте відсьогодні дещо вона ненавидітиме більше за будильники — будильники, які не дзвонять.

У цю ж мить задзеленчав телефон. Вона взяла слухавку і, перекикуючи гул голосів, сказала:

— Я в курсі, Нейте. Я проспала. Прийду за півгодини.

— Я вже покликав Ріан на заміну. Можеш заступити в її зміну о другій.

Делайла зітхнула. Вона ненавиділа зміну о другій, бо на ній не знаєш, за що хапатися.

Утім, вона ненавиділа всі зміни.

Найнявшись менеджером зміни, вона сподівалася, що працюватиме у найліпший час. Але зміни перемежались: від шостої до другої, від другої до десятої і від десятої до шостої. Її біологічний годинник так порушився, що вона дрімала у час неспання й не спала, коли лягала в ліжко. Вона перебувала у стані цілковитого виснаження. Розум був затягнутий поволокою, наче всередину неї прокрадався туман. Туман не лише притлумлював її здатність ясно мислити, він також заважав її мозкові взаємодіяти із чуттями. Здавалося, що її зір, слух і смакові рецептори працюють у півсили.

— Делайло, чи я можу сподіватися, що ти будеш тут о другій? — гаркнув Нейт.

— Так, я прийду.

Нейт фуркнув і поклав слухавку.

— І я тебе люблю, — проказала Делайла, перш ніж відкласти телефон убік.

Вона подивилася на своє ліжко. Зручний матрац і подушка принаджували її, як млосний коханець, що вмовляє повернутися під ковдру. Делайлі так кортіло піддатися цьому поклику. Вона полюбляла спати. Їй подобалося просто лежати у ліжку. Вона проводила б у ньому ціліснінький день, якби могла. Ох, якби ж вона знайшла роботу, яку могла б виконувати, лежачи у ліжку в самій піжамі! Звісно, працедавець не був би в захваті, бо вона тільки те й робила б, що вилежувалася б і спала, проте це добре вплинуло б на її здоров'я. А ще вона могла б сама визначати свої зміни.

Однак пошуки такої роботи зазнали невдачі. Єдиним місцем, де її згодилися найняти після того, як вона розсталася з Річардом, було бістро. І все тому, що її з бозна-яких причин викинули зі школи. Паскудне життя.

Делайла зиркнула на свій будильник-нездару. Ні, вона не може ризикувати. Вона не може продовжити спати.

За стіною Мері кургикала свою дурнувату пісеньку. Делайла знала, що гупати в стіну чи просити її стулити пельку — марна річ. Вона ніяк не могла збагнути, що не так із цією жінкою: всі нарікання Делайли канули у безвість, яка, здавалося, заміняла Мері мозок.

Як же збути час до другої?

Насамперед Делайла посунула до викладеної рожевими кахлями ванної. Почистила зуби і вбралась у сірі штани та червону футболку. Поміркувавши, вирішила піти на пробіжку. Вона вже зо три дні не виконувала вправ. Може, це пов'язано з її затуманеним мозком?

Вона вдалася до вправ, щоб позбутися знесилення. Але її організм вперто не хотів підлаштовуватися під робочий графік.

— Це все через зиму, — казала її найліпша подруга Гарпер. — Коли настане весна, ти прокинешся, як прокидаються квіти.

Авжеж, коли наставала весна, все довкола розквітало... крім життєвих сил Делайли.

Утім, байдуже, чи зарадить це туману в голові — вона напнула свої бігові кросівки, запхнула у торбинку, яку повісила на шию, ключі, телефон, трохи грошей, посвідчення водія і кредитку.

Виходячи з тісної галасливої квартири — Мері досі горлала, Делайла ступила у коридор, де відгонило беконом, кавою та клеєм. Звідки тут сморід клею?

Делайла пирхнула, пробігаючи три сходові майданчики з кривими, вузькими сходами. Мабуть, комендант лагодить стіну абощо. Вона ж-бо мешкає не в елітному будинку.

У лобі вона побачила двох похмурих згорблених підлітків, які недобре зиркнули на неї. Не зважаючи на них, Делайла вийшла крізь подряпані сірі металеві двері. Сонце на небі ховалося за пухкою білою хмаринкою.

То була одна з тих весняних ясних днів, які так полюбляла Гарпер і щиро ненавиділа Делайла. Може, якби вона мешкала на узбережжі чи у лісі, вона могла б гідно оцінити ласкаве сонечко й лагідний весняний вітерець. Але тут?

Тут, в урбаністичній конгломерації, посеред торговельних центрів, бездушних крамниць, дилерських автосалонів, порожніх стоянок і будинків із

соціальним житлом, яскрава днина з повіваннями вітерця приємною не була. Вона тут — дисонанс. Корона на свині була б доречнішою.

Змушуючи себе ігнорувати сморід зогнилого латуку й прогірклої олії, Делайла покрокувала до порожньої клумби, розташованої навпроти її сірого, схожого на коробку будинку. Може, якби у клумбах зростали квіти, а не каміння, весна відчувалася б гостріше. Делайла зробила розтяжку, хитнувши головою, щоб струсити із себе невеселий настрій.

— Будь розумнішою, — казала вона сама собі.

Узявши середній темп, Делайла побігла на північ, отже, проминатиме будинки й дерева, а не занепалі заклади.

Вона мусить виборсатися із цієї тьмяної спіралі, у яку потрапила. Тривала терапія у підлітковому віці виявила, що у неї обсессивно-компульсивний розлад особистості: якщо вона чіплялася за якусь думку, то відкараскатися від неї вже не могла. Зараз у її голові гвіздком сиділа думка, що життя — відстій. І воно залишатиметься лайном, поки вона не вчепиться за іншу думку.

Делайла намагалася вигнати з голови туман, впускаючи туди радісні думки: «Щодня моє життя поліпшується». Утім, проказавши цю афірмацію з десять разів, вона відчула сум'яття, тож змінила афірмації на уявну картинку життя, до якого прагнула. І це нагадало їй про *життя*, яке вона мала з Річардом, що ще більше занурило її у яму пригнічення.

Коли Річард надумав замінити свою темноволосу дружину з темними очима на блакитнооку

білявку, вибір у Делайли був невеликий. Перед одруженням з Річардом вона підписала дошлюбну угоду. Оскільки, вступаючи у шлюб, вона нічого не мала, тож і після розлучення не могла на щось претендувати. Втім вона здобула помешкання, трохи меблів із секонд-хенду й п'ятнадцятирічного коричневого маленького седана. Все це вона дістала після того, як знайшла місце, де її згодилися найняти й навчити. З огляду на її незрівнянне резюме, де було зазначено про «наполовину закінчений випускний клас», «роботу нянькою» і «роботу в ресторані швидкого харчування», їй поталанило. Якщо забути про той капосний графік, від роботи була неабияка користь. Нейт відправив її на курси менеджменту, і лише за кілька місяців вона здерлася кар'єрною драбиною від офіціантки до менеджера зміни. У свої двадцять три вона була наймолодшим менеджером зміни у ресторані.

— Бач, — мовила Делайла, засапуючись. — Справи налагоджуються.

Вона вчепилася за цю відносно позитивну думку, біжучи крізь старий квартал, який межував з промзоною. Цей квартал не можна було назвати «затишним», але в ньому росло чимало старезних кленів і високих дужих тополь. Молоде зелене листя на них рясно буяло й навіювало трохи обнадійливих думок.

Цікаво, чи мешканці довколишніх будинків надихаються цими деревами? Роззирнувшись, вона засумнівалася в цьому. Юрба млявих дітлахів чекала на жовті шкільні автобуси, які, пихкаючи повз, стріляли вихлопами. Старий чоловік

з блискучою лисою головою порався на порослому травною подвір'ї, а жінка, настрої якої здавався ще гіршим, ніж у Делайли, стояла на ганку й витріщалася на філіжанку з кавою.

Делайла вирішила, що вже достатньо намілувалася кварталом, тож, звернувши за крамницею зачастин, які вийшли з ужитку, попростувала додому.

Додому.

Якби ж то була справжня *домівка!* В її житті було дві домівки. В одній вона мешкала з батьками до їхньої смерті. Їй тоді було одинадцять. А в «оселях», у яких вона мешкала відтоді, вона просто збувала час. В другій домівці вона жила з Річардом. Зараз же вона просто мала місце для ночівлі, але ніколи не висипалася.

Останнім часом вона почувалась так, наче життя — нескінченна вервечка пробуджень, а весь світ — це постійно заведений будильник, який вихоплює її з царства марень — єдиного місця, де вона могла знайти по-справжньому щасливі думки.

Блідо-зелені стіни квартири дратували її, утім, вона не виявляла бажання перефарбувати їх, відколи вселилася. Роззувшись, вона поставила кросівки поряд з вхідними дверима і подалася до бежевої шкіряної канапи, на спинці якої висів зелено-жовтий плетений плед. Делайлі плед не подобався, але його сплела гачком Гарпер. Якось Гарпер не побачила його на канапі — вона була просто розчавлена цим. Тож Делайла викинула той плед з голови.